

אופק חדרה

רבינו	ציאת	כניסת	
תם	שבת	שבת	
20:55	20:11	19:04	לוח מקומי
20:55	20:03	19:13	אור החיים

התפרצות חוזרת של המחלה, והסיכויים שהגוף יוכל לנצח - קלושים עד אפסיים...

אך האיש לא נתן לדאגה להשתלט עליו. היטב זכר מה עשה בפעם הקודמת, והחליט לשוב ולעשות את אותה פעולה. הוא משך תוכנית חיסכון בעלת סכום עתק, צרר את הסכום במעטפה, ושם את פעמיו לביתו של הרה"ק רבי מרדכי מזוועהיל זי"ע - שכבר כיהן אז כאדמו"ר. והפעם הרבי לא ישב בקצה בית הכנסת, אלא בחדר קבלת הקהל...

הוא התייצב בתור, וכשהגיעה עיתו - פסע פנימה בדריכות. הוא הזכיר בקצרה את הקורות אותו לפני 30 שנה, כיצד חלה במחלה הנוראה ופדה את נפשו בסכום כסף שהעביר לרבי כצדקה, ובקול בוכים סיפר כי המחלה שבה ותקפה, 'הבאתי בכיסי מעטפה עבה פי כמה וכמה' - אמר האיש, 'אתן אותה לרבי, והרבי כבר יפעל לי את ישועתי כמיטב המסורת'...

אלא שהפעם למרבה ההפתעה, הרבי דחה את המעטפה בעדינות וסירב. 'לצערי, אני אינני יכול לעזור לך' - קבע, כשהוא מביע השתתפות כנה בצערו של היהודי שלפניו, אך מסביר שלא יוכל לסייע... האיש הופתע, ולאחר רגע, כשהבין את המשמעות, נחרד וזעק בבעתה: 'רבי, האם זה אומר שאפסה תקוותי? האם אין לי סיכוי? הלא הרבי הוא שפעל את ישועתי אז - לפני 30 שנה, ואילו עכשיו הרב אומר שאינו יכול!'

'זה לא אומר כלום' - הרגיע הרבי, 'אז באמת הייתי יכול. היום כבר לא'.

האיש נשא עיניים משתוממות, שדאגה, חרדה, עצב וצער מעורבים בכל מבט שנשקף מהן. למה מתכוון הרבי? מדוע אז היה יכול לפעול ישועה והיום כבר לא? ומדוע הוא מדגיש כי הוא אינו יכול, אבל אולי אחרים כן? ומי הם?!

הרבי הבחין במבטי התמיהה, ונענה מיד: 'ראה נא, אז באותם ימים, הייתי אברך צעיר, מטופל במשפחה חסרת כל, עני מרוד. נתתי לי מעטפה, צדקה טהורה ונשגבה. בכוח הצדקה יכולתי להתפלל עליך, ותפילת העני שזכה בצדקה מידך - פתחה לך את השערים והביאה שמש צדקה ומרפא בכנפיה, שהרי התורה הבטיחה 'כי בגלל הדבר הזה יברך השם אלוהיך' - ברכת התורה היא שעמדה לצידך ולהושיעך.

לא כן היום. היום אני רבי, ברוך השם כבר אינני נזקק לצדקה, וכבר אינני יכול לפעול ישועות כה גדולות, שאפשר לפעול רק בכוח הצדקה. עזתי לך, שתצא לרחובה של עיר, תחפש לעצמך עני הגון, אדם שמצוקתו גדולה, תן לו את המעטפה, תבקש ממנו להתפלל עליך, ואז כוח הצדקה ישוב ויפעל את ישועתך, ורפואתך קרובה לבוא' - בירך הרבי בחום...

נפעם ונגרש יצא היהודי מאת הרבי, ובכיסו המעטפה התפוחה. בירר על עני דחוק מאוד במחיתו, העביר לו את המעטפה, ואף רשם את שמו על פיתקא - כדי שהעני יתפלל עליו בכל עת. ואכן, לא עברו ימים מרובים, ושוב נכנס אותו יהודי את הרבי, הפעם כדי לבשרו כי העצה עבדה יפה יפה, והוא נושע ונרפא, בכוח הצדקה...

הבה נתבונן בעומק המסר, שמציב בפנינו הסיפור המופלא הזה שסיפר הרה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א. עוצמת ברכת הצדקה - שהיא ברכה שבורא עולם בעצמו מעניק לנותן הצדקה, 'בגלל הדבר הזה יברך השם אלוהיך'!

היה זה לפני כעשרים שנה, היו אלה ימי בין הזמנים, עת משפחה מצפון הארץ התעתדה לשבות בדרום הארץ. הם יצאו מביתם ביום שישי בשעת בוקר מוקדמת, והתכוונו ליהנות עד חצות היום בפארק עין זיתים המצוי לא הרחק ממירון, ומשם להמשיך דרומה. הם החנו את הרכב בחניון הפארק - שבאותם ימים היה חורשת עפר שקטה ולא סלולה, וכולם ירדו להשתעשע ברחבי הפארק.

שעת הצהריים הגיעה, ובני המשפחה החליטו לשוב לרכב, ולהמשיך במסע לכיוון דרום הארץ. האב התניע את הרכב, ואז התברר כי כשהחנה אותו - לא הבחין בגזע עץ שבשולי החניון, למעשה - הגלגלים האחוריים חונים מעברו השני של הגזע. הוא ניסה ללחוץ בכל הכוח על דוושת הגז - כדי שהרכב יצליח לעלות על המחסום שיצר גזע העץ, אך לנוכח ההדף - שקע החול שמתחת הגלגלים האחוריים עוד יותר, והרכב כולו שקע עמוק יותר, כשגזע העץ מתחת לטבורו, לא

"פתוח תפתח את ידך לאחיך לעניך ולאביוןך בארצך" (טו, יא)

התורה מצווה אותנו להפריש צדקה, ומציינת כי היא מעניקה לנו את מצוות הצדקה עקב העובדה ש'לא יחדל ממך אביון'. הרה"ק בעל ה'כתב סופר' זי"ע חושף כוונה נסתרת בדברי הפסוק, וכך הוא מגלה:

אבא שבשמים אומר לנו, כל יהודי: ראה נא. אני מפקיד בידך את הזכות להחיות את נפש העני, נותן לך במתנה את הזכות הזו, כדי שתוכל לפתוח לעצמך את שערי השפע, להינצל מכל רע. אני מעניק לך את ההזדמנות לערוך על עצמך את רחמי שמים, שזכות הצדקה תעמוד לצידך ותדאג עבורך, אני עושה את זה בשבילך, לא בשביל האביונים, הם כבר יסתדרו. אני אחראי עליהם, אני אביהם, 'לא יחדל ממך אביון' - האביון לא יאבד בעוניו, אני ה' דואג לו. השאלה היא רק אם אתה תזכה להיות המשקיע הנבון, שנותן מכספו לעני ורוכש בכך זכויות כבירות. הקדוש ברוך הוא שולח אליך עני? - הוא לא שולח אליך מישוהו שיקח מכספך, הוא שולח אליך 'השקעת זהב'. שים כסף אצל העני, ותן לבורא עולם לשלם את התמורה המלאה לכסף, בשפע רב!

מפתיע לגלות את הסוד האמיתי: יותר משהעשיר מעניק לעני, העני הוא המעניק לעשיר. כשעני ניצב לנגד עינינו, ניצבת לפנינו 'השקעת זהב' כדאית במיוחד, מניה שבורא עולם חתום עליה שכדאי להשקיע בה. רוצה לפתוח לעצמך את שערי השפע? רוצה להציל את עצמך ומשפחתך מכל רע? רוצה להרעיף על עצמך שפע אושר ועושר? - בבקשה, הנה המפתח: שים כסף אצל העני, תרום לו בעין יפה, ותזכה! הבה נאמץ את המסר הזה לתשומת ליבנו. לפעמים אנו עלולים להיתקל בריבוי בקשות, לפעמים דופקים בדלת בשעות מאוחרות, לפעמים טורדים את המנוחה, ולפעמים אנו עלולים לחוש 'כמה אני כבר יכול לתת'...

ככל שנוכח שכל הזדמנות לתת צדקה היא הזדמנות עסקית רווחית, שכל פניה אלינו בבקשת נדבה היא רגע של השקעה כדאית, שכל תתינת צדקה היא הפותחת לנו שערי טובה ושפע - כך ייקל עלנו להעניק לעני מכל הלב, מתוך שמחה ובחיוך רחב, ובורא עולם ישלם שכרו בכפל כפליים!

הבשורה הקשה היכתה את האברך ובני משפחתו, כרעם ביום בהיר. הרפואה עוד לא היתה מתקדמת כמו היום, אך כבר אז - די מהר ידעו להבחין בהימצאותה של הנוראה שבמחלות, ולאבחן מיד עד כמה הסיכויים קלושים לרפואתה. כשבשורת האויב נפלה על האברך הצעיר, היה זה יום חלם במשפחתו, שכולם אובדי עצות...

בירושלים של אותם ימים, לפני כשבעים שנה, התפרסם שמו של הרה"ק רבי מרדכי מזוועהיל זי"ע, שעוד לא מונה לאדמו"ר, אך כבר אז נודע כצדיק נשגב, היושב בפנית בית הכנסת 'חיי עולם', ועוסק בתורה ובעבודת ה' מתוך הדחק. האברך גמר אומר להגיע לבית הכנסת 'חיי עולם', ולבקש כי יפעל ישועה למענו.

בברכיים כושלים ובעיניים דומעות התייצב לצד הסטנדר של רבי מרדכי, ותינה את צרתו. את העובדה שהוא איש כה צעיר, בתחילת חייו ובשיא פריחתו, ושאינו מסוגל לחשוב על כך שיתיר אחריו אלמנה ואם לכמה ילדים קטנים ללא אב וגב. הוא העניק לרבי מרדכי סכום כסף גדול כפדיון נפש, הותיר על הסטנדר את שמו ושם אימו למען יתפלל עליו בכל עת, ונפרד ממנו כשרבי מרדכי מברכו שיזכה ברפואה וישועה בקרוב.

השבועות חולפים, הרופאים החלו לטפל בו באמצעים שהיו בידיהם, והנה - הפלא ופלא. האיש הולך ונרפא. המחלה מתחילה לסגת, ניצוצות של תקוה ניכרים בדברי הרופאים. במועד שהרופאים צפו כי יעזוב את בית החולים ויעלה לעולם שכולו טוב - עזב האיש את בית החולים בריא ומחוייך, מהלך על שתי רגליו, אב בריא ומאושר! 30 שנה חלפו בטוב ובנעימים, האברך הצעיר של אז - כבר הפך ליהודי מבוגר, כבן 60. ושוב נגזרה עליו הגזירה. כמו בסרט אימה, שוב הוא יושב על הכסא מול הרופא ושומע את בשורת האויב, לפיה המחלה הנוראה שבה והתפרצה בגופו, הורסת כל חלקה טובה...

הוא יצא מהרפוא שבור לב, ושוב חזרו אליו התחושות של אז, הדאגה, האימה, הפחד והחרדה, אמנם הוא הרבה יותר מבוגר, 30 שנה עברו מאז, אבל גם גיל 60 הוא גיל צעיר מדי מכדי להסתלק מהעולם לאחר מחלה קשה. הפעם, הרופאים היו חמורי סבר עוד יותר, שכן זו

הפכות

הלכות ומנהגי חודש אלול

- חודש אלול ועשרת ימי תשובה הם הימים שבהם ראוי לכל אדם לפשפש במעשיו! ולהרבות בתורה ובמעשים טובים ולשוב בתשובה שלימה מעבירות שבין אדם למקום והן מעבירות שבין אדם לחבירו.

- מנהג חסידים ואנשי מעשה לבדוק התפילין והמזוזות בחודש אלול.

- מנהג הספרדים ועדות המזרח לקום באשמורת הבוקר לומר סליחות ותחנונים החל מיום שאחר ראש חודש אלול עד יום הכיפורים.

- הקמים באשמורת הבוקר לאמירת סליחות, נכון וראוי שיברכו ברכות התורה קודם הסליחות, כיוון שבתוך הסליחות נכללים פסוקים ומזמורי תהילים, ונכון להחמיר שלא לומר פסוקים קודם ברכות התורה אפילו אם נאמרים דרך תפילה ובקשה.

- הזמן הראוי ביותר לאמירת סליחות הוא באשמורת לפי שמשעות הבוקר מתעוררים חסדי הקב"ה בעולם, כמו שנאמר: "יומם יצווה ה' חסדו". ומחצות הלילה הוא עת רצון לאמירת סליחות. אבל קודם חצות הלילה מזמן צאת הכוכבים אסור לומר סליחות ושלוש עשרה מידות. ויחיד שנמצא בבית הכנסת שנוהגים שם לומר סליחות קודם חצות הלילה, ראוי לו למחות בידם ולבטל מנהגם זה. ואין צריך לומר שאינו רשאי להיצטרף אליהם ולענות עימם שלוש עשרה מידות. ומכל מקום ציבור שאי אפשר להם לומר סליחות באשמורת הבוקר או בחצות הלילה, רשאים לומר סליחות בשעות הבוקר, או אחר הצהריים לפני תפילת מנחה. (לוקט מתורת המועדים)

מצה האדומים

מילים ראשונות

היו אלה רגעים מרטיטים במיוחד, בחדרו של הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל בבית החולים. היה זה אחר תקופה מאז נותח הרב בגרונו, ובמשך תקופה ארוכה לא יכול היה לדבר, ונאלץ לכתוב את כל מה שרצה להביע. לאחר זמן ממושך של התאוששות הושתל בגרונו תותב מיוחד, שהשיב לו במקצת את היכולת לדבר.

לאחר השתלה והמנוחה, נכנסו לחדרו בכירי הרופאים, וביקשו ללמדו את הוראות ההפעלה של התותב. הם פנו אליו וביקשו כי ילחץ על הכפתור שבגרון, וינסה לדבר - אחר חודשי שתיקה ארוכים וקשים. בחדר נכחו שני רופאים ובני משפחה מועטים, שהביטו ובחנו אם אכן ישוב אל הרב כוח הדיבור...

המתח היה בשיאו. הרב שלח את ידו אל הכפתור, ולחץ בעדינות. 'כבוד הרב ידבר!' ביקש הרופא, והכל המתין לראות מה יהיו המילים הראשונות שיוציאו מפיו...

ואז נשמע הקול, חלוש, נמוך, אך עוצמתי ואדיר מאין כמוהו: 'מודה אני לפניך מלך חי וקים, שהחזרת בי נשמת - - -'

וקולו הנרגש הולך ומתחזק, מרגש את כל סובביו, מרטיט את ליבם. לאחר חודשים של שתיקה, הדבר החשוב ביותר הוא להודות לבורא עולם, להגיד תודה לאבא. הוא שנתן את כוח הדיבור מתחילה, הוא שנטל אותו לתקופה, והוא שהשיב אותו ברחמי...

ואנו, שזכינו בקול תקין ופעיל, הבא ננצל כל הזדמנות לעשות בו את השימוש הנכון - לומר תודה. ככל שנרבה בתודה בקול שלנו, שנשתמש בפינו ובגרונו להודות ולשבח לה' הטוב בכל עת ושעה - כך נזכה שקולנו יוסיף ויהיה עימנו לאורך ימים ושנים, ונוסיף להודות לה' על חסדו והטוב כל הימים!

(פניני פרשת השבוע)

מאפשר לו לצאת.

כל המאמצים הובילו לתוצאה אחת: החול שמתחת הגלגלים שוקע עוד יותר, הרכב הולך ושוקע, כשרק גזע העץ תקוע תחת גחון הרכב, לא מאפשר תזוזה.

האב יצא אל הכביש בניסיון לעצור רכבים חולפים, אלא שהם לא מיהרו לעצור - הכניסה לחניון היא בעמק שבין עליה וירידה, וכל רכב המגיע - מאיץ כדי להמשיך בתנופה בעליה. הוא יכול לעמוד כך עוד שעות ואיש לא יעצור...

השעה מתחילה להתאחר, האב מביט בשעון בעצבנות גוברת. השעה כבר 2:00 בצהריים, הוא תקוע על אם הדרך, והם עוד אמורים להגיע לדרום הארץ, מתוך יאוש הוא נושא עיניו לשמיים ואומר: 'ריבוננו של עולם, רק בכוחך הגדול לחלץ את הרכב. אני מתפלל שתעזורני ותחלצני מהמקום הזה. אני מבטיח בזה סכום כסף נכבד לצדקה, ואני מבקש שהצדקה - שכוחה רב ועצום לפעול ישועות, תפתח את השערים, מטבעות הצדקה יהיו השמן בגלגלי רכבי, ואצליח להגיע לדרום הארץ לשבת הקרובה במהירות האפשרית!'

טרם כילה האיש לדבר, והנה למולו נעצר רכב מסחרי גדול, להפתעתו, מתברר שהנהג עצר בדיוק שם כדי לאפשר לשני טרמפיסטים שתעו בדרכם לרדת, והוא שואל האם גם הוא זקוק לעזרה...

'אכן כן!' - קרא האב בקול כטובע הנאחז בקש, 'רכבי נתקע בחול שבחניון, ואינני יכול לחלצו. שמא יש בידך לעזור לי, אולי לקשור את הרכב לרכבך ולחלצו?' - שאל בתקווה. 'אני יכול, רק אעשה פרסה ואשוב אליך' - אמר הנהג ועמד בדיבורו, כשהוא מתייצב לסייע לחילוץ הרבה.

ואז התברר, כי הנהג שעצר - היה בטוח שהנהג התקוע מחזיק בחבלים עבים שביכולתם לחלץ רכב, שהרי אם אין לו חבלים כאלה - איך יגורר רכב אחד את הרכב השני? להפתעתו, התברר שאין לבעל הרכב התקוע חבלים, והנהג המזדמן כמעט יצא לדרכו מאוכזב, שכן אינו יכול לסייע...

כששב לרכבו, רגע לפני שהתניע, החליט משום מה לחטט בתא המטען. למרבה הפלא, התברר כי באמתחתו חבלים, 'כנראה, כשייעתי למישהו להוריד דודי שמש מהגג, שכחתי אותם באותו' - הסביר כמתנצל, ועל אתר התכופף לרכב התקוע, קשר אותו היטב לרכבו, ונכנס אליו בזריזות.

הוא התניע את הרכב, לחץ על דוושת הגז בעוצמה רבה, קול שאון נשמע ברמה וענן אבק התאבך ממעל. עוד לחיצה, ועוד אחת, והנה הרכב התקוע כמתעופף לו מעבר לגזע, מחולץ בשלום...

בעל הרכב התקוע לא מצא את המילים להודות לנהג המזדמן שכבר הסתלק מהמקום כלעומת שבא. הוא התניע את רכבו ויצא דרומה, כשלכל אורך הדרך הוא מספר לילדיו על הנס הגדול שהתחולל כאן, כיצד נהג לא צפוי, עצר במקום לא צפוי, מצא חבלים באופן לא צפוי, וחילץ את הרכב באופן פלאי ממש.

'וכל זאת בכוח הצדקה!' - אמר האב בהתרגשות, 'ראו נא מה היא חוללה, איזו מהפך שמימי עוררה, רגע לפני שנתתי צדקה - היינו חסרי אונים, נטולי סיכוי להיחלץ מכאן. ועתה, בכוח הצדקה, ראו מה התחולל, כמה גדול הנס, הרי זה חילוץ של צדקה ממש!'

סיפור זה, אותו שלח לנו בעל המעשה במכתב אישי, קורא לעברנו בעוצמה רבה:

יהודי, אם אתה מתמודד, אם קשה לך משהו, אם אתה מרגיש אבוד - אל תאבד עשתונות! גש לקופת הצדקה, תן מליבך, מנפשך, כנדבת ידך. חפש לך עני ותן לו מכל הלב, מצא לך יהודי נזקק והענק לו מטובך. ככל שתיתן יותר צדקה, ככל שתיתן לצדקה את הכוח - כך ייפתחו לך שערי שמים ותזכה בחיים טובים ומאושרים!

ויזע כל יהודי שגם אם הכל בסדר ואין לו שום בעיה, פועלת הצדקה לשמירה והגנה עליו ועל משפחתו.

(פניני פרשת השבוע)

פנינים

"ראה אנוכי נותן לפניכם היום"

(יא, כו)

מדוע נאמר: "היום", והלא התורה ניתנה כארבעים שנה לפני כן?

אלא, אמר הרב 'שפתי הכהן' זצ"ל - גלוי וידוע לפני הקב"ה שיגיעו דורות שיבקשו בפרוק מעליהם עול מקצת מצוות. ויאמרו שהתנאים השתנו, הגלות מעיקה, הזמנים אחרים, וכיוצא באלו תירוצים.

לכן נאמר: "אנוכי נותן לפניכם היום", כאילו המצוות ניתנו היום, כאן ועכשיו, לבני דורנו וזמננו, ואין כל אמתלה להיפטר מהן!

(יא, כו)

"ראה אנוכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה"

הגאון רבי דוד הכהן זצ"ל כתב בספרו 'אהבת דוד', שלא בכדי הדגיש משה רבינו תיבת "היום", לומר לך שבכל יום ויום יכול האדם להשתנות, ולעבור ממסלול של קללה - למסלול של ברכה!

(מעייני השבוע)

שבת שלום ומבורך

לעילוי נשמת: יואב בן מוחא בן סימי, שושנה שירה ח'בי בת אברהם, מיכאל ח'בי בן סעדיה, לזכות אריה ח'בי בן שושנה, טלעת בת טאוס, צדוק בן סעדיה ח'ינדי, ציון נגר בן סעדיה, אסתר תוהמי בת סעיד, מיטל ודיקלה בנות אסתר וישראל, חנה מנצור בת יוסף, רחל שגן בת שולמית, סעדיה בן שלמה, חנינה סספורטס בן קלרה, אופיר בן יצחק, יאיר נגר בן זכריה. ה'אל בן הדסה, דוד בן פריחה, חיים כלאפו בן אסתר, אליעזר בן זולה, ציון בן רחל, אריאל בן זילפה, בנימין בן יהודית, איל בן צדוק, כרמלה בת גורלי, יוכבד בת אורה, אחרון בן חיים, שלמה בן רוזינה ואחרון, רוט רייזל בת יהודית, זכריה בן יפת חסן יעקב, שושנה שמעיה בת ישראל, שושנה קמר בת עזרא.

לרפואת: נוי בת חילה, חנה בת סיון-שרה שפירנצח, רותית בת זלבה, מארק בן רחל, אילן בן רומית, שושנה בת מזל, אסתר בת מרים, ליאת בת אסתר, מאיר רפאל בן מסעודה, שירן בת אילנה, נעמי בת אורלי, צבי כהן בן אמירה.

להצלחת ורפואת עם ישראל ולעילוי כל נשמות ישראל.